

Lakat T. Károly: Kell ott fenn egy Császár – 16.

2016 szeptember 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

„Európa legjobb labdarúgójával beszéltek?”

Hogy Albert Flórián futballista pályafutásának koronagyémántja az a bizonyos 1967-ben elnyert Aranylabda, azt a megátalkodott Albert ellenesek sem vitathatják.

Már csak azon egyszer? oknál fogva sem, hogy egy futballista egyénileg ennél többet a labdarúgásban nem érhet el. Lehet sokszoros bajnokcsapat tagja a saját országában, nyerhet idegenlégiósként hazájától távoli vidékeken is aranyakat, lehet Európa-bajnok, sőt világbajnok is, de az Aranylabda a futballban olyan, mint a színészeknél az Oscar-díj, nélküle a legkáprázatosabb pályafutás és karrier is torzó marad csupán.

1967-ben Albert Flórián úgy kapott „futball-Oscart”, hogy elsöpr? fölénnyel utasította maga mögé az angolok világsztárját Bobby Charlton, a Celtic akkoriban éppen BEK-gy?ztes csapatának csodaszéls?jét, Jimmy Johnstont, de Franz Beckenbauernek sem jutott jobb helyezés a 4.-nél, míg Eusebio, Gerd Müller és George Best is kénytelen volt beérni az 5-6-7. helyezéssel.

Világra szóló teljesítmény volt, még akkor is, ha nekünk, magyaroknak végül sikerült ezt a káprázatos történetet totálisan tönkre tennünk (de err?l majd kés?bb), hogy még csak véletlenül se tudjunk felh?tlenül örülni valaminek, ami csak a miénk, amit nem megbundáztunk, nem kiügyeskedtünk, nem megvettünk, hanem egy hazánkfia adta nekünk amolyan karácsonyi ajándék gyanánt.

Novák Dezs? gy?jteményéb?l.

Albert Flórián Aranylabdája kapcsán a mai napig tartja magát egy olyan elmélet, miszerint a legbecsesebb ékszers az 1966-os világbajnokságon a brazilok elleni zseniális játéka miatt kapta.

Vitatkoznék az elmélettel.

Részint azért, mert valószínűleg, hogy a szavazók (a France Football című francia lap a világ legtekintélyesebb újságjainak labdarúgó-szakíróit kérte fel a voksolásra) egyetlen 90 percért Aranylabdát adtak volna valakinek, részint azért, mert ha mégis azért a másfél órás káprázatért jelöltek rá, akkor 1966 decemberében végez a lista élén...

Ismerem az ellenérvet is: 1966-ban sem a szavazók, de maga a France Football sem tehetette meg, hogy ne a néhány hónappal korábban világbajnokságot nyert angolok közül válasszon valakit Aranylabdássá (abban az évben Bobby Charlton végzett az élen), amiben lehet szemernyi igazság, de az szinte elképzelhetetlen, hogy valakinek mintegy „spájazolják” a díjat, s másfél évvel később ítéljék oda neki.

Ha Flóri 1967-ben a magyar bajnokságban és a válogatottban nem nyújt briliáns teljesítményt, akkor legfeljebb örök álom marad számára az Aranylabda, de, hogy utólag (nem kis morbiditással szólva mintegy posztumusz) jelleggel megkapja, az egyszeresen kizárt.

Kérdezheti bárki: honnan tudta az európai sportújságírás krémje, hogy a magyar bajnokikon 1967-ben (mondjuk a Komló, a Salgótarján, a Vasas vagy az Újpest ellen) hogyan futballozott az az ember, akire csak Lisszabontól Vlagyivosztokig szavaztak?

Megmondom: sehonnan!

Akkoriban még nem olyan világot éltünk, mint ma, amikor már az NB III-as csapatok ifi gárdáinak edzéseit is a Csepp tv-től a Cartoon Networkig szinte minden adón közvetítik, a szavazásra jogosultak (már csak magas pozíciójuknál fogva is) legfeljebb az 1966-os világbajnokság négy magyar mérkőzésén láthatták a magyar középcsatárt, 1967-ben pedig akkor, ha országuk válogatottjával csapott össze a magyar nemzeti tizenegy, vagy ha jó sorsuk Budapestre vezérelte őket, s ki is jutottak nálunk egy-egy Fradi meccsre.

Perdöntő volt tehát, hogy kiről mit írnak fordulóról fordulóra a francia lap külföldi tudósítói, akik viszont jelentős terjedelemben számoltak be hazájuk futballjának történeiről.

A France Footballt és a L'Equipe-t Magyarországról a Népszabadság akkori sportrovatvezetője, az egyik legnagyobb tekintélyű magyar sportújságíró, Lukács László tudósította, s nyilván nem fukarkodott az Albertet illető jelzőkkel, de szakmai hitelére és kikezdetetlen presztízsére adott annyit, hogy ha rosszul játszott, akkor nem írta azt, hogy volt a mezény legjobbjá!

De pontosan ugyanígy voltak ezzel a többiek is, hiszen a magyar szavazó sem láthatta hétről hétre Bobby Charltont a Manchester United, vagy Eusebiót a Benfica soros bajnokiján, el kellett hinnie azt, amit angol, vagy portugál kollégája jelentett róla.

Alberten azonban 1967-ben nem kellett egy milliméternyit sem fényezni.

Az elzárás fejezetben már tárgyalt tavaszi idényt, ha lehet még csodálatosabb őszi menetelés követte, s jószerivel minden meccsnek Flóri volt a főszereplője.

Az őszi idény 15 mérkőzéséből 14-en játszik (csupán a szezonzáró, nem igazán jó emlékű szombathelyi vereség alkalmával nincs a pályán), és csak az Eger, a Salgótarján és az Újpest ússza meg Albert gól nélkül.

Egyébként egyesével, kettesével, hármassával szerzi a gólokat, még akkor is gólt rúg, amikor amúgy nem rúgna, s még azt is megengedheti magának, hogy ne találjon a hálóba, pedig könnyedén betalálhatna.

Az „amikor amúgy nem rúgna” úgy történik, hogy a Fradi már 6:1-re vezet a Bp. Honvéd ellen (ez a meccs egy kicsit a visszavágója annak a találkozóknak, amikor Tichyék verték 7:2-re a zöld-fehéreket), s a játék láttán a szó szoros értelmében tombol a Népstadion közönsége, amely az első perctől az utolsóig ömlő eső ellenére nem mozdul a helyéről. Minden jel arra mutat, hogy Albert gól nélkül ér véget a rangadó, amikor néhány perccel a befejezés előtt 11-eshez jutnak a zöld-fehérek. A szurkolók nem akarnak Albert gól nélkül hazamenni, így kórusban követelik, hogy a büntetőt Flóri végezze el (holott ez vagy Novák Dezső vagy Szűke István házi feladata volt mindig), aki meghajlik a népakarat előtt.

A 11-est jelző fehér mézspontról labda a futball történetében olyan nehezen talán még egyszer sem ért hálót, mint ott és akkor, de (valahogy) bement, így a villanyóra legvégére kis átcsoportosítással bár, de még odafért Albert

Flórián neve.

Sokkal pikánsabb, s csak nagyon kevesek által ismert története van egy másik Albert-féle 11-esnek, amelyet a varázslatok szén az MTK elleni meccsen végezhetett el a Fradi 9-esé. Történt, hogy a 60. percben, amikor a Ferencváros már 3:0-ra vezetett, a kék fehérek 16-osán belül Sz?ke és az MTK azóta már elhunyt nagyszer? középhátvédje, Dunai Lajos harcolt a labdáért. Mindketten a földre estek, nem történt szabálytalanság, ám a találkozó játékvezet?je Aranyosi gesztusokkal is jelezte (ez akkoriban még szokásuk volt a bírónak) hogy Dunai kézzel ért a labdához, 11-est ítélt.

A mérk?zés gyakorlatilag már régen el?lt, Novák is, Sz?ke is a pályán volt, némi tanakodás után mégis Albert állt a mézpontra helyezett labda mögé. Ám mielőtt a lövésnek nekifuthatott volna [Nagy István](#) (a Paróka) súgott a fülébe valamit.

Hogy mit, az örökre a kett?jük titka maradt, a Népstadion közönsége azt láthatta csupán, hogy Flóri méterekkel a kapu mellé l?tte a labdát.

Nem éppen hogy, nem alig, nem egy sóhajtásnyival, hanem sok-sok méterrel l?tt mellé, hogy a labda még csak véletlenül se kerülhessen a hálóba.

Nem kellett magyarázat: a lelátókon ül?k számára teljesen nyilvánvaló volt: nem történt kezezés, a büntet? teljesen jogtalan volt, Flóri pedig magára vállalta azt, hogy nem elfogadva a jogtalan, meg nem szolgált el?nyt és a legnagyobb lehet?séget, szándékosan hagyja ki a 11-est!

Bíróság el?tt, nyilvános tárgyaláson, büntetés terhe mellett, persze ezt soha nem lehetne bebizonyítani (le is perdülhetett ugye az a fránya labda Albert lábáról), de nem is akarta senki bíróság elé vinni azt, ami történt.

Még a fradisták is teljesen egyetértettek a kihagyott büntet?vel.

Az akkoriban még létez? betyárbecsülethez, játékos fair playhez tartozott!

Mint ahogy az is, hogy a „kihagyott” 11-es után a Fradi még l?tt két további gólt (egyét éppen Albert), s a vége 5:0 lett a zöldek javára.

A csapat amúgy négy fordulóval a befejezés el?tt egy [Komlón aratott 4:0-s gy?zelemmel](#) nyeri meg matematikailag is a bajnokságot, hiszen akkor már 11 pont az el?nye az Újpesttel szemben.

(Az már csak zárójelben fér ide, hogy közben az Arges Pitesti-t és a Zaragozát verik ki a kupából, s az év utolsó meccsén a Népstadionban pedig a Liverpool 1:0-s legy?zésével teszik le az alapjait annak, hogy a következ? év januárjában egy immáron Liverpoolban aratott gy?zelemmel újabb lépést tegyenek a VVK-dönt? felé; a válogatottal egy Ausztria és egy NDK elleni gy?zelemnek a részese ünnepeltünk, igaz, játszik akkor is, amikor az NDK-ban 1:0-ra kikapunk.)

Ha 1967-et így fejezi be Albert Flórián (emlékezzünk csak: januárban focisulit tart Brazíliában, a Fradival besöpör egy végül 8 pontos el?nnyel megnyert bajnokságot, tizenhárom pontot verve a bronzérmét szerz? Gy?ri ETO-ra, a Népsport osztályzatai alapján ? lesz az „Év Játékosa”, 27 NB I-es meccsén 28 gólt szerez, a 7 Magyar Népköztársasági Kupa-találkozón, amelyeken pályára lép hatszor eredményes, a VVK-ban 6/4 a mérlege, a válogatott mind a 6 mérk?zésén játszik, gólt a dánoknak az Idrottszparkban... éppen ott... rúg, december 12-én, pedig megszületik a kislánya, ifjabb Albert Flórián!) már méltán mondhatná el magáról, hogy ez volt élete legszebb esztendeje, de a félkész tortára december 24-én, még rákerül az, amit a legvégén szoktak rátenni: igen, a hab.

A szentestére készül?d? Albert család akkor még Árpád fejedelem úti otthonában közvetlenül a gyertyagyújtás el?tt (micsoda dramaturgia) megcsörren a telefon.

Az MTI ügyeletesé, Flóri kollégája, Boskovics Jen? van a vonal végén.

Nem cifrázza a mondókáját:

– Európa legjobb futballistájával beszélek? – kérdezi.

Tét nélkül kérdezheti, választ sem várva, hiszen kezében már ott van a Párizsból érkezett gyorsír:

1967 Aranylabdása: Albert Flórián.

folytatjuk...

Lakat T. Károly - www.tempofradi.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló